

Har kreditor ved indgåelsen af en *kreditaftale med variabelt lånebeløb* undladt at oplyse forbrugeren om de nærmere regler og betingelser for pålæg af kreditomkostninger, jf. § 10, stk. 1, nr. 2, eller er et beløb, som forbrugeren skal betale, blevet angivet for lavt, følger det af almindelige aftaleretlige fortolkningsprincipper, at kreditgiver ikke kan kræve mere af forbrugeren end denne ved aftalens indgåelse kan antages at været gået ind på at betale. Der er derfor i disse tilfælde ikke behov for en særlig civilretlig sanktionsregel.

Har kreditgiver ikke - som foreskrevet i § 10, stk. 1, nr. 3, - givet oplysning om de årlige omkostninger i procent ved forskellige udnyttelser af kreditten, ville en sanktion, hvorefter der altid skulle ske nedsættelse af kreditomkostningerne, kunne få store økonomiske konsekvenser for kreditgiver, da der ved indgåelsen af kreditaftaler med variabelt lånebeløb normalt benyttes fortrykte standardkontrakter, og kreditgiveren vil derfor typisk have tilsidesat sin oplysningspligt over for et stort antal forbrugere. Da der i denne situation er tale om oftere gentagen overtrædelse af § 10, vil forholdet imidlertid være strafbart efter lovforslagets § 55, stk. 2, hvorfor der ikke er samme behov for en civilretlig sanktion som ved tilsidesættelse af oplysningspligten i kreditaftaler med fast lånebeløb.

Det vil endvidere være muligt for forbrugereombudsmanden i medfør af markedsføringsloven at skride ind over for tilsidesættelser af oplysningspligten.

På baggrund af det anførte har Justitsministeriet ikke fundet, at oplysningspligten ved kreditaftaler med variabelt lånebeløb bør være omfattet af den særlige civilretlige sanktionsregel i § 23.

Stk. 3 og stk. 4 svarer til kreditkøbslovens § 38, stk. 3 og 4.

Til § 24

Bestemmelsen tilsigter at fastholde motivationen for sælgeren til at opfylde sin oplysningspligt i kreditkøb. Det foreslås, at tilsidesættelsen af oplysningspligten civilretligt - ud over de allerede eksisterende konsekvenser - skal medføre, at kreditgiver i almindelighed selv må afholde alle omkostninger ved inddrivelsen af sit tilgodehavende. Det overlades hermed til domstolene at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Udgangspunktet er, at kreditgiver selv skal bære omkostningerne ved inddrivelsen, når han ikke har givet forbrugeren de nødvendige oplysninger. Der kan dog være tilfælde, hvor det ikke vil være rimeligt at pålægge kreditgiveren at afholde alle omkostningerne ved inddrivelsen, f.eks. hvis forbrugeren har appelleret en utvivlsomt rigtig afgørelse til landsretten for at forhale betalingen. Der kan i så-

danne tilfælde være grundlag for at pålægge forbrugeren helt eller delvis at betale omkostningerne herved.

Forslaget omfatter alle kreditkøbssager, og reglen skal således også anvendes af domsretten og af fogedretten, hvis en sag angår et kreditkøb uden ejendomsforbehold. Der skal således hverken tilkendes omkostninger i domsretten eller i fogedretten. Reglen skal påses ex officio. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 35.

Til kapitel 7

Kapitlet indeholder regler om forbrugers adgang til indfrielse af fordringen før forfaldstidspunktet og om opgørelse af kreditors krav i forbindelse hermed. Endvidere indeholder kapitlet regler om forbrugers adgang til at bestemme, hvorledes indbetalingen til kreditor skal afskrives på fordringen.

Til § 25

Direktivets artikel 8 giver forbrugeren ret til at opfylde sine forpligtelser i henhold til en kreditaftale forud for forfaldstidspunktet. Forbrugeren har i den forbindelse ret til en rimelig reduktion af de samlede kreditomkostninger.

Kreditkøbslovens § 13 giver køberen ret til at betale sin gæld, uanset om den er helt eller delvis forfalden. Opgørelsen af kravet skal i så fald ske efter kreditkøbslovens § 15, der må antages at sikre en rimelig reduktion af kreditomkostningerne. Uden for kreditkøbslovens område giver dansk ret ikke forbrugeren ret til at indfri gælden før forfaldstid med den virkning, at kreditomkostningerne nedsættes.

Forslagets §§ 25-26, der svarer til kreditkøbslovens § 13 og § 15, er derfor gjort anvendelig på alle kreditaftaler, der er omfattet af loven.

Til § 26

Bestemmelsen svarer til kreditkøbslovens § 15. Der henvises i øvrigt til bemærkningerne til § 25.

I *stk. 3* er udtrykket »kontantprisen« erstattet med begrebet »hovedstolen« under hensyn til, at kreditgiver ikke længere skal oplyse forbrugeren om kontantprisen, jf. lovforslagets § 9, stk. 1, nr. 1. Reglen i kreditkøbslovens § 15, stk. 3, har været kritiseret som værende matematisk ukorrekt, fordi den bl.a. ikke tager hensyn til udbetalings størrelse. Ved foreslåede ændring imødekommes denne kritik, idet hovedstolen fremkommer ved, at man fra kontantprisen fratrækker udbetalingen.